

40 NĂM SAU

CÁI MỈM CƯỜI CỦA ĐỊNH MỆNH

(Bài 3)

Dalat thứ Hai, July 20/2015

Trong buổi tập chiều nay, dù cố gắng hết lòng, anh vẫn không chơi trọn được bản *tango Blue Skies* đệm cho tôi. Anh cứ quên tới quên lui câu bắt đầu 8 notes của *piano* mở đường cho tiếng *violon* diu dặt dẫn vào.

Lại còn những đoạn *contre-chant* của dương cầm âu yếm chạy đuổi theo ngay sau tiếng vĩ cầm bay bổng, rồi ôm chầm lấy nó bằng những hợp âm chắc nịch... anh cứ bắt hụt mãi.

Nhớ lại tối qua, khi đưa tôi về Lạc Dương, Lộ đã hỏi:

"Hôm nay cô tập đàn có vui không?"

Tức thì tôi đáp:

"Cảm tưởng y hết buổi chiều cô bắt con đưa cô về thăm rẫy *café*, đứng nhìn quanh quất chẳng tìm thấy đâu cái rẫy của năm 2007 từng làm trái tim cô rung động..."

Tôi không dứt lời, nhưng Lộ hiểu.

Thì hôm nay, tâm trạng tôi cũng y hết như thế trong buổi chiều tập dượt. Thất vọng, tôi nói với anh:

"Thôi, em không muốn cùng anh đàn bản này trong đêm thứ Bảy tới ở Palace nữa. Anh sẽ làm em lỡ nhịp mất!"

Tức thì nhìn thấy trên khuôn mặt anh cái nét chịu đựng y như ngày hôm trước. Anh lại cố đàn đi đàn lại câu nhạc trong khi tôi bỏ ra cửa sổ đứng nhìn trời, hút thuốc lá. ***Tự hỏi lòng, mình đang đi tìm cái gì đây? Và sao lại cứ buộc anh phải cùng tôi đi tìm một điều (có thể là) vô vọng?***

Thế là quay lại bên anh, tôi dụ giọng:

"Bốn mươi năm rồi, chẳng bất cứ người nhạc sĩ nào dù danh tiếng đến đâu có thể đệm cho em bản nhạc. Em vẫn mong có lần được anh làm cho điều đó, bởi ***chỉ anh thôi*** mới nâng được tiếng đàn em và làm đầy nó bằng những cú *techniques* của riêng anh."

Và tôi quyết liệt (một cách tàn nhẫn):

"Hoặc là anh ráng tập trung để nhớ, hoặc là em sẽ bỏ hẳn không đàn *Blue Skies* nữa!"

Rồi nhẹ giọng phủ dụ:

"Anh đừng quên, ***Blue Skies*** ngày xưa từng là bản em dành đặt tên cho anh..."

Anh không nói gì, hai bàn tay vẫn lướt trên hàng phím, dáng nghiêm trang, *nhưng trên mặt thấy có chiều xúc cảm.*

Cái vẻ cố gắng nơi anh thật giống y như những đứa học trò của tôi ở Mỹ khi cứ đàn sai bản tập.

Cuối cùng, tôi quyết định bỏ *Blue Skies* để chuyển qua tập *Espana Cani*.

Những biến chuyển định đoạt này cứ như quay mòng từ tâm tư ra đến ngoài miệng lưỡi. Nhìn anh giờ tới giờ lui tìm kiếm những bài tôi muốn tập với thái độ loay hoay chập chạp, tôi đâm ra muốn phì cười. Nhưng cái cười chưa kịp tới thì niềm cảm thương đã dâng lên trong hồn cuộn cuộn. Tôi thấy mình vẫn là "*đứa con gái nhỏ được nuông chiều nhất mực thuở xưa*", thấy anh vẫn là "*anh-ngày-cũ không bao giờ muốn làm tôi phật ý*"...

Trong buổi chiều tàn trên căn gác nhà Chức, nhìn cái dáng còm cõi của anh, trái tim tôi như tê cứng và nước mắt chỉ chực ứa... Âm thầm, tôi ***thấy mình chính là kẻ có tội với anh hơn là anh có tội với tôi!***

Anh ngưng đàn, mỉm cười như một lời xin lỗi:

"Từ đây đến thứ Bảy, anh quyết lòng đàn *Blue Skies* cho được. Nếu không thì rõ ràng là *Blue Skies* KHÔNG CÓ ĐỊCH THỦ như lời ước mong của anh ngày trước."

Và anh cất tiếng cười to.

Tôi đâm ngỡ ngàng theo câu nói.

Bỗng dưng tức thì trong một giây, tôi nhận ra lời anh ***là đúng***. Phải rồi, suốt bốn mươi năm qua, tôi vẫn không tìm ra tay đệm cho mình bản nhạc ấy. Bốn mươi năm, tôi vẫn yêu cái âm điệu buồn thảm của *Blue Skies*. Để rồi ngày qua ngày, tháng qua tháng, năm qua năm, *Blue Skies* vẫn là bản được tôi dạo đến trong những lần cầm lên cây violon thân thiết. Các note *contre-chante piano*, lúc bấy giờ được tôi dùng kỹ thuật *pizzicato* của violon mà thể vào.

Và như vậy, trong bốn mươi năm, CHỈ TỰ MÌNH TÔI hoàn tất *Blue Skies* ***mà không cần đến sự góp sức của kẻ thứ hai!***

Giờ đây, sự "***không có địch thủ***" từ đôi môi anh thoát ra, là một lời xin lỗi hay một niềm thỏa ý, tôi không thể biết. Chỉ biết một điều tôi không thể tự chối với trái tim mình rằng: "***Đúng là Blue Skies KHÔNG CÓ ĐỊCH THỦ kể từ ngày tôi bỏ anh và Dalat mà đi!***"

Buổi chiều tan buổi tập, trong căn bếp ấm của gia đình Chức, chúng tôi một bọn 7 người ngồi lại với nhau. Trông anh như linh hoạt hẳn sau những cốc rượu trái cây tôi đem về từ Mỹ và các bình rượu dâu Chức ngâm, nay đem ra đãi. Cảnh trí này tôi đã rất quen, những cuộc rượu của ngày xưa ở Nha Trang khi mới đi vào đời nhau, cho đến các cuộc rượu cùng với anh và bè bạn trong căn nhà buồn thảm ở

số 12 Nguyễn Tri Phương Dalat những mùa nghỉ hè xưa kể từ 1997... đã ghi dấu ấn rất đậm trong ký ức và kỷ niệm.

Một mối cảm động dâng lên trong hồn tôi mạnh mẽ.

Từ hai tháng qua theo lời nài xin của Âu Cơ, tôi "nhường" Dalat cho riêng nó, tự mình chạy trốn mỗi khổ đau trong vùng trời Sài Gòn và Nha Trang nóng bức.

Nhưng đêm nay, trong căn bếp nhỏ của vùng không gian lạnh giá, nhìn anh, nhìn bạn hữu, tôi như ấm lòng khi *vẫn còn tìm ra được trong chính mình* nỗi yêu thương cho Dalat như từ thuở nào tuổi trẻ xa xôi...

Trong câu chuyện, có ai đó nhắc về tác phẩm Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau tập I, tôi nghe anh nói:

"Tác giả cuốn ấy có điểm đặc biệt là khi viết về nhân vật nam, lại cứ đưa ra những cái hay cái tốt mà cố tình bỏ qua tất cả những gì xấu xa trên nhân vật ấy."

Tôi cúi đầu cười:

"Nhiều người cũng nói như anh, luôn cả lên án em chỉ vẽ hình nhân vật nam với những cá chất rất đẹp. Nhưng em tự nghĩ, cuộc đời vốn đầy đầy cái xấu. Bản chất người nghệ sĩ trong em chỉ yêu cái Đẹp nên trong tác phẩm chỉ muốn nhìn thấy và phơi bày ra cái Đẹp của nhân vật mình viết thôi."

Anh gật:

"Đó là điều nói lên rất rõ cái đẹp trong tâm hồn em, không phải người đàn bà nào cũng có."

Rồi anh cười lớn:

"Nhưng do bởi Thu Vân vẽ hình nhân vật Phùng Kim Ngọc đẹp quá nên có rất nhiều nữ độc giả gọi đến, hoặc tìm tới thăm tôi sau khi đọc Nhật Nguyệt của Thu Vân."

.....

(Trang Nhật Ký dở dang vì?..)

□